

Priserne paa Jord og de før Krigen tilstedeværende Bygninger; Stigningen har hovedsagelig ramt Driftsmateriel, Besætning og Inventar. Men der er i alt Fald tilstrækkelige Vidnesbyrd om Prisstigningen fra 1909 til 1914, og for Perioden 1900—1912 har Statistisk Departement paa Basis af de her i Landet stedfundne Handler udarbejdet en Statistik, der viser, at Stigningen i Ejendommenes Værdi i disse 12 Aar er 40 pCt. Det forekommer mig derfor, at det er meget anbefalelsesværdigt, naar man nu gør Forsøg paa at tage et større Udbytte for Samfundet gennem denne Skat. Fra 1909 til 1916 er der en Stigning paa 28 pCt. Jeg vil antage, at deraf falder sikkert 24—25 pCt. paa Jorden og de gamle Bygninger, men kun nogle faa Procent paa Nybygninger. Det er ikke let at konstatere, men jeg tror nok, at det vil vise sig saaledes, hvis man faar Lejlighed til at undersøge Spørgsmaalet i Enkeltheder. En Del af den Stigning, der har fundet Sted, maa hidrøre fra, at der i Perioden er vokset 10 pCt. flere Bygninger frem; der er vurderet 400,000 til Ejendomsskyld i 1909, men 440,000 i 1916. En Del af Stigningen skyldes altsaa en forøget Anbringelse af Kapital i Bygninger og Forbedringer, men denne Forøgelse er det, jeg skønner kun udgør nogle faa Procent. Hvis man vil anslaa Værdistigningen i de egentlige Grundarealer til 20 pCt. og Stigningen paa Bygninger og Forbedringer til omkring 8 pCt., vil det altsaa sige, at der har været en ufortjent Værdistigning i Jorden paa 20 pCt. i dette 7-Aar, og efter dette forekommer det mig, at Lovforslagets Bestemmelse om en Forøgelse af Skatten med 55 Øre pr. 1000 Kr.s Ejendomsskyldværdi maa kaldes et yderst beskedent Forlangende. Det svarer nemlig til ca. $\frac{1}{15}$ af den samlede Stigning. Er en Ejendom steget med 20 pCt., vil det sige, at den ved en Rentefod af 4 pCt. giver 80 Øre mere i Indtægt pr. 100 Kr. eller 8 Kr. mere pr. 1000 Kr.s Ejendomsskyldværdi. Af disse 8 Kr.s aarlige Merindtægt for Grundejerne tillader Staten sig nu at tage 55 Øre, altsaa ca. $\frac{1}{15}$.

Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, at det var af taktiske Grunde, at Regeringen havde sat Grænsen ved 10,800 Kr. og det ærede Medlem straks var villig til at rette en Appel til Husmændenes kritiske Sans eller formente, at Regeringen af Frygt for Husmændenes kritiske Sans havde sat Grænsen her, tillader jeg mig at nære en anden Anskuelse herom. Jeg mener, at Hus-

mændene netop er i Stand til at forstaa Berettigelsen af en Grundskyld, fordi den har en dobbelt Betydning og en dobbelt Virkning. At de ikke kommer med paa nærværende Tidspunkt, skyldes alene det, jeg fremhævede før, at de har været saa grundigt med siden 1904, at de nok maa have Ret til nu at blive noget fritaget, og at Ejendomsskylden er den eneste Grundskat, vi har, og denne Grundskat omfatter baade Jord og Bygninger. Tag Bygningerne bort fra Ejendomsskylden, saa skal vistnok enhver Husmand i Landet være villig til at se denne Grundskat blive brugt saa hurtigt, som man i det praktiske Liv kan tillade sig det, og saa vilde hverken Regeringen eller mit Parti være med til at lade disse mindre Ejendomme gaa fri.

Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) mente, at det var farligt at gaa til en Formueskat nu, fordi vor Formueansættelse var for høj. Ja, den er i Forhold til normale Tider for høj for Besætning, Driftsmateriel og Varebeholdninger af enhver Art, men jeg maa gentage: For Jorden og de Bygninger, der var til Stede før Krigen, er Ejendomsskylden, altsaa Formueansættelsen, utvivlsomt ikke for høj, medmindre man selv har ønsket det og stillet Begæring derom af særlige Grunde. Men det vil kun forekomme i ganske faa Tilfælde.

Af samme Grund maa jeg imødegaa det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), naar han mente, at der havde været en stærk Stigning i Landejendommenes Værdi. Der har for disse Ejendommens Vedkommende neppe været nogen Stigning paa Jord og Bygninger, det er kun paa Driftsmateriel, Varebeholdning og Besætning.

Angaaende de kommende Tider, som det ærede Medlem fra Æbeltoft var inde paa, og Frygten for at paalægge de faste Ejendomme høje Skatter netop paa nærværende Tidspunkt maa jeg sige, at det, hvormed jeg begrundet at tage den højere Ejendomsskyld, er netop den Stigning, der har fundet Sted fra 1902—03 og lige til Dato og da specielt fra 1909 til den Skyld-sætning, det nu drejer sig om. En Gaard paa 30,000 Kr.s Ejendomsskyld, altsaa ca. 30 Tønder Land middelgod Jord, vil efter Lovforslaget komme til at betale af 27,200 Kr. 55 Øre pro mille, altsaa kun 14 Kr. 96 Øre mere i Skat. Det er overkommeligt for enhver mindre Besidder at bære denne Skat, og det er vel den eneste Form, hvorunder disse mindre Besiddere kommer til at føle Krigsskatten. Næsten ingen af dem kom-